

José Miguel López, un dels nostres

«*Em veig amb la missió de fer notar un aspecte que no ha estat esmentat: la seva sensibilitat per la música en català*»

Ha dit adeu a les ones, i no pas de bon grat, José Miguel López, forçat a jubilar-se per l'ens públic Radiotelevisió Espanyola després de 44 anys de servei com a periodista musical, a càrrec de programes com el referencial *Discópolis*, a Radio 3 (des del 1987). Com que la majoria de comentaris sobre la seva figura que s'han fet aquests dies han sortit de l'entorn de Madrid, em veig amb la missió de fer notar un aspecte que no ha estat esmentat: la seva sensibilitat per la música en català, que el duia a tractar les obres fetes en aquesta llengua amb una atípica naturalitat.

Ell descrivia el programa com un "viatge cosmopolita i obert al món", i aquí l'enunciat no representava cap passaport per a la demagògia, sinó que predicava amb l'exemple, i tenia el detall d'incloure en la seva idea d'universalisme les músiques en totes les llengües de l'Estat. En el món de José Miguel López, l'Espanya plurilingüe tantes vegades somiada i teoritzada era la norma, de manera que artistes com ara Toti Soler, Maria del Mar Bonet o Joan Isaac havien estat assidus del seu estudi. Se'm dirà que això hauria de ser moneda corrent als mitjans de comunicació, els públics molt en particular, però ja sabem que no sempre és així.

Es relacionava amb la seva professió d'una manera integral, perquè hi ha feines que són indestriables de la vida quotidiana, sense horaris ni parcel·lacions, amb motivacions que flueixen a raig. Compromís apassionat amb la feina, on el deure i el gaudi es fonien quan hi havia al davant un disc de King Crimson, un dels seus grups de capçalera (sobre el qual va signar, als anys noranta, un llibre valuós). I aversió als guetos estilístics i territorials: el seu *Discópolis* tenia una voluntat oberta i feliçment promíscua, sempre expressada per una veu amable, molt didàctica, sense pedanteria.

El José Miguel no ha estat el periodista que només escriu dels discos que li envien els segells: el recordo gratant-se la butxaca encantat de la vida per comprar compactes, llibres i revistes a Newcastle, farà prop de vint anys, on vam anar per entrevistar Ritchie Blackmore, l'antic guitarrista de Deep Purple. També tinc present una conversa a la fira Midem, de Cannes, en temps de negociació estatutària: enmig del brogit al voltant de l'"Espanya se rompe" del PP, ell en defensava l'aprovació, tot i que tal vegada es va quedar una mica parat en constatar la fredor dels interlocutors catalans, Joan-Carles Doval (de la discogràfica Picap) i qui subscriu, escèptics després de la primera gran allisada del text, arran del pacte ZP-Mas.

La lògica funcional dels convenis col·lectius ha apartat José Miguel López de Radio 3, com també Julio Ruiz (associat per a sempre a un altre clàssic, el programa pop *Disco grande*) i el cinèfil Javier Tolentino (*El séptimo vicio*), tot passant per alt que l'experiència hauria de ser un bé protegit quan parlem, en particular, d'una professió com la periodística, portadora de la flama de la memòria col·lectiva. José Miguel López, un *grande* de la divulgació musical i dels micròfons, i un dels nostres. Respecte.